ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 24ης Μαρτίου 1988 *

Στην υπόθεση 240/86,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Ξενοφώντα Γιαταγάνα, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

Ελληνικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τον Νίκο Φραγκάκη, νομικό σύμβουλο της Μόνιμης Αντιπροσωπείας της Ελληνικής Δημοκρατίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, και τον Κώστα Παπακωστόπουλο, νομικό συνεργάτη του Υπουργείου Εμπορίου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ελληνικής Δημοκρατίας, 117, Val-Sainte-Croix, L-1371 Luxembourg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, εξαρτώντας την εισαγωγή σιτηρών από άδεια εξαγωγής συναλλάγματος, και την άδεια αυτή από την υποχρέωση επανεξαγωγής του προϊόντος, ανακαλώντας ήδη δοθείσες άδειες και μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις πληροφορίες και τις κανονιστικές ρυθμίσεις που είχαν ζητηθεί, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 5, 30 και 106, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και του κανονισμού (ΕΟΚ) 2727/75 του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1975, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των σιτηρών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/013, σ. 158),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους A. J. Mackenzie Stuart, πρόεδρο, G. Bosco, J. C. Moitinho de Almeida και G. C. Rodríguez Iglesias, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, U. Everling, Y. Galmot, K. Κακούρη και F. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 1ης Δεκεμβρίου 1987,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Ιανουαρίου 1988,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Σεπτεμβρίου 1986, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, εξαρτώντας την εισαγωγή σιτηρών από άδεια εξαγωγής συναλλάγματος, και την άδεια αυτή από την υποχρέωση επανεξαγωγής του προϊόντος, ανακαλώντας ήδη δοθείσες άδειες και μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις πληροφορίες και τις κανονιστικές ρυθμίσεις που είχαν ζητηθεί, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 5, 30, και 106, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και του κανονισμού (ΕΟΚ) 2727/75 του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1975, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των σιτηρών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/013, σ. 158).

2 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, κατά την περίοδο Φεβρουαρίου-Μαρτίου 1984, η Επιτροπή πληροφορήθηκε από επιχειρηματίες, καθώς και από ένα κράτος μέλος, την ύπαρξη ορισμένων δυσχερειών που αυτοί αντιμετώπιζαν κατά την εισαγωγή σιτηρών στην Ελλάδα. Για την εισαγωγή αυτή απαιτούνταν η χορήγηση, από τις τράπεζες, άδειας εξαγωγής συναλλάγματος η οποία, μετά την έκδοση της υπουργικής αποφάσεως αριθ. Ε 6/963 της 21ης Φεβρουαρίου 1984, υπέκειτο στην έγκριση της Τράπεζας της Ελλάδος.

3 Επειδή δεν έλαβε απάντηση σε δύο τηλετυπήματα, της 12ης και 15ης Μαρτίου 1984, με τα οποία είχε ζητήσει πληροφορίες και καλέσει την Ελληνική Δημοκρατία να θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα για να εξαλείψει τα αναφερθέντα εμπόδια, η Επιτροπή, με το από 21 Σεπτεμβρίου 1984 έγγραφο οχλήσεως, κάλεσε την ελληνική κυβέρνηση να υποβάλει τις παρατηρήσεις της σχετικά με το αν τέτοιου είδους εμπόδια, καθώς και η παράλειψη να παράσχει τις αιτηθείσες πληροφορίες, συνιστούν παράβαση του κανονισμού 2727/75 και των άρθρων 5, 30 και 106 της Συνθήκης ΕΟΚ.

4 Η ελληνική κυβέρνηση απάντησε στο έγγραφο αυτό στις 22 Νοεμβρίου 1984, ισχυριζόμενη ότι τα θεσπισθέντα μέτρα ήταν αναγκαία προκειμένου να αντιμετωπιστεί η λαθραία εξαγωγή συναλλάγματος, που είχε ήδη διαπιστωθεί, βασίζονται δε στα άρθρα 67 και 68 της Συνθήκης ΕΟΚ. Τα μέτρα αυτά δεν εμπόδισαν τις εισαγωγές αφού όλες οι σχετικές αιτήσεις εισαγωγής έγιναν δεκτές.

5 Η Επιτροπή, αφού ζήτησε τη γνώμη των εισαγωγέων και των καταγγελλόντων, με έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 1985 του Γενικού Διευθυντή Γεωργίας, κάλεσε τις ελληνικές αρχές να της κοινοποιήσουν τα κείμενα των συγκεκριμένων κανονιστικών ρυθμίσεων και να υποβάλουν τον κατάλογο αιτήσεων εξαγωγής συναλλάγματος σχετικά με τις εισαγωγές σιτηρών, που υποβλήθηκαν το πρώτο εξάμηνο του 1984. Ζήτησε επίσης ορισμένες διευκρινίσεις ως προς τον τρόπο διεξαγωγής της διαδικασίας (ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως, ημερομηνία αποφάσεως της Τράπεζας της Ελλάδος, ημερομηνία της εισαγωγής), καθώς και πληροφορίες σχετικά με τις καθυστερήσεις και αρνήσεις χορηγήσεως των σχετικών αδειών εξαγωγής συναλλάγματος. Σε απάντηση των αιτημάτων αυτών, η ελληνική κυβέρνηση κοινοποίησε μόνον τον κατάλογο των αδειών εισαγωγής που χορηγήθηκαν.

6 Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι τα εμπόδια στις εισαγωγές σιτηρών που αμφισβητούσε ότι συμβιβάζονται προς το κοινοτικό δίκαιο εξακολουθούσαν να υφίστανται, διατύπωσε στις 25 Νοεμβρίου 1985 αιτιολογημένη γνώμη, με την οποία προσήψε στην Ελληνική Δημοκρατία ότι κατέστησε αυστηρότερη τη διαδικασία εγκρίσεως εξαγωγής συναλλάγματος, δεδομένου ότι οριζόταν ότι στο εξής η Τράπεζα της Ελλάδος έπρεπε να παρέχει την έγκρισή της για κάθε σχετική με συνάλλαγμα άδεια ή βεβαίωση που χορηγούσαν οι τράπεζες. Η Ελληνική Δημοκρατία κλήθηκε να θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί με την αιτιολογημένη αυτή γνώμη εντός προθεσμίας δύο μηνών από της κοινοποιήσεως.

7 Κατά τη διάρκεια του 1985, η Επιτροπή έλαβε γνώση του γεγονότος ότι η άδεια εξαγωγής συναλλάγματος για την εισαγωγή σίτου εξαρτώνταν, σε ορισμένες περιπτώσεις, από όρους που αποσκοπούσαν στο να εξασφαλιστεί η επανεξαγωγή του μεταποιημένου προϊόντος με αυξημένη προστιθέμενη αξία. Επίσης, έλαβε γνώση της υπουργικής αποφάσεως αριθ. Ε 6/2931, της 25ης Ιουλίου 1985, με την οποία ανακλήθηκαν οι εγκρίσεις συναλλάγματος για εισαγωγές σίτου, οι οποίες είχαν ήδη χορηγηθεί, αλλά δεν είχαν χρησιμοποιηθεί μέχρι την ημερομηνία αυτή. Εξαίρεση έγινε μόνο για τις εισαγωγές που εξαρτώνταν από τον όρο επανεξαγωγής του μεταποιημένου προϊόντος, καθώς και στις περιπτώσεις εκείνες όπου είχαν εκδοθεί ανέκκλητες πιστωτικές επιστολές, των οποίων η ισχύς δεν είχε ακόμη λήξει.

8 Θεωρώντας ότι τα μέτρα αυτά συνιστούσαν πρόσθετα εμπόδια στην εισαγωγή σιτηρών, η Επιτροπή, με έγγραφο της 25ης Νοεμβρίου 1985, κάλεσε την ελληνική κυβέρνηση να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί του ζητήματος αν τέτοιου είδους εμπόδια ήταν αντίθετα προς τον κανονισμό 2727/75, καθώς και προς τα άρθρα 30 και 106, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ.

9 Επειδή δεν έλαβε καμιά απάντηση στο έγγραφο αυτό, η Επιτροπή διατύπωσε στις 15 Μαΐου 1986 δεύτερη αιτιολογημένη γνώμη με την οποία κάλεσε την Ελληνική Δημοκρατία να θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί με την εν λόγω γνώμη εντός προθεσμίας ενός μηνός από της κοινοποιήσεως.

10 Ενόψει της αδράνειας της Ελληνικής Δημοκρατίας, όσον αφορά τις δύο αυτές αιτιολογημένες γνώμες, η Επιτροπή άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

11 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία, καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

Επί του παραδεκτού

12 Η ελληνική κυβέρνηση θεωρεί ότι, εφόσον τα εμπόδια στην εισαγωγή σιτηρών καταργήθηκαν πριν από την άσκηση της προσφυγής, η προσφυγή δεν έχει πλέον αντικείμενο.

13 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η Επιτροπή δέχτηκε ότι η παράβαση έπαυσε, ωστόσο όμως προέβαλε ότι έχει έννομο συμφέρον να καταδικαστεί η Ελληνική Δημοκρατία για τα μέτρα που θέσπισε στο παρελθόν.

14 Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε τελευταία την απόφαση της 5ης Ιουνίου 1986, Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, 103/84, Συλλογή 1986, σ. 1759), το αντικείμενο προσφυγής που ασκήθηκε βάσει του άρθρου 169 καθορίζεται από την αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής και, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία η παράβαση εξέλιπε μετά τη λήξη της προθεσμίας που καθορίζεται

δυνάμει της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου, εξακολουθεί να υφίσταται έννομο συμφέρον για την εκδίκαση της προσφυγής. Το συμφέρον αυτό μπορεί να συνίσταται στη θεμελίωση της ευθύνης που ένα κράτος μέλος μπορεί να υπέχει ως συνέπεια της παραβάσεώς του, ιδίως έναντι αυτών οι οποίοι αντλούν δικαιώματα συνεπεία της εν λόγω παραβάσεως.

15 Επειδή η Ελληνική Δημοκρατία δεν συμμορφώθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη της 25ης Νοεμβρίου 1985 εντός της προθεσμίας που έταξε η Επιτροπή, η προσφυγή είναι παραδεκτή όσον αφορά το αντικείμενο της διαφοράς, όπως αυτό καθορίστηκε με την εν λόγω γνώμη.

16 Αντίθετα, και δεδομένου ότι η Ελληνική Δημοκρατία συμμορφώθηκε προς την πρόσκληση της Επιτροπής, όσον αφορά τα εμπόδια τα οποία αποτελούν το αντικείμενο της αιτιολογημένης γνώμης της 15ης Μαΐου 1986, πριν ακόμη αυτή διατυπωθεί, η προσφυγή είναι απαράδεκτη, όσον αφορά το αντικείμενο της διαφοράς, όπως αυτό καθορίστηκε με τη γνώμη αυτή.

17 Επομένως, το αντικείμενο της διαφοράς περιορίζεται στα ζητήματα, αφενός, αν από το Φεβρουάριο του 1984 η Ελληνική Δημοκρατία εξαρτούσε την εισαγωγή σιτηρών από τη διπλή προϋπόθεση της άδειας εξαγωγής συναλλάγματος χορηγούμενης από τράπεζα και της έγκρισης της εν λόγω άδειας από την Τράπεζα της Ελλάδος, καθώς και αν η διαδικασία αυτή συμβιβάζεται με τα άρθρα 30 και 106 της Συνθήκης, και, αφετέρου, αν το ίδιο αυτό κράτος, μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις πληροφορίες και τις κανονιστικές ρυθμίσεις που είχαν ζητηθεί, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5 της Συνθήκης.

Όσον αφορά το αν συμβιβάζεται η διαδικασία για τη χορήγηση άδειας εξαγωγής συναλλάγματος με τα άρθρα 30 και 106 της Συνθήκης

18 Πρέπει να τονιστεί ότι, όπως προκύπτει και από το δικόγραφο της προσφυγής, η Επιτροπή περιορίζεται στο να επικρίνει όχι την άδεια εξαγωγής συναλλάγματος που απαιτείται, κατ' αυτήν, εντός της Ελληνικής Δημοκρατίας για την εισαγωγή όλων των προϊόντων, αλλά μόνο το πρόσθετο εμπόδιο που προκύπτει από το ότι απαιτείται έγκριση της Τράπεζας της Ελλάδος για τις άδειες που χορηγούν οι τράπεζες.

19 Η κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας υποστηρίζει ότι οι άδειες εξαγωγής συναλλάγματος ουδέποτε χορηγήθηκαν βάσει της διπλής διαδικασίας που ανέφερε η Επι-

τροπή. Για τις άδειες αυτές είχαν προηγουμένως αποκλειστική αρμοδιότητα οι εμπορικές τράπεζες, μετά δε την έκδοση της υπουργικής αποφάσεως αριθ. Ε 6/963/84, η αποκλειστική αρμοδιότητα περιήλθε στην Τράπεζα της Ελλάδος.

20 Ως προς αυτό,πρέπει να σημειωθεί ότι η προαναφερόμενη υπουργική απόφαση, καθώς και η απόφαση αριθ. Ε 6/885, της 16ης Φεβρουαρίου 1984, αναφέρονται σε μια νέα διαδικασία για τις άδειες εισαγωγής σίτου, για τις οποίες ήταν αρμόδια η Τράπεζα της Ελλάδος μετά σύμφωνη γνώμη μιας επιτροπής ρυθμίσεως θεμάτων εισαγωγών. Ούτε από το κείμενο των αποφάσεων αυτών, ούτε από άλλα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή προκύπτει ότι οι άλλες τράπεζες παρεμβάλλονταν σε μια τέτοια διαδικασία.

21 Μολονότι είναι αληθές ότι η προαναφερθείσα διαδικασία μπορεί να συνιστά εμπόδιο στις εισαγωγές σιτηρών, του οποίου το συμβιβαστό προς το κοινοτικό δίκαιο είναι θέμα προς εξέταση, το Δικαστήριο δεν μπορεί να το λάβει υπόψη δεδομένου ότι μια τέτοια αιτίαση δεν αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς.

22 Συνεπώς, η αιτίαση αυτή της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά την παράβαση του καθήκοντος συνεργασίας με την Επιτροπή

23 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η έλλειψη απαντήσεως της ελληνικής κυβερνήσεως στα δύο τηλετυπήματα της 12ης και 15ης Μαρτίου 1984, με τα οποία της ζήτησε πληροφορίες ως προς τα θεσπισθέντα μέτρα σχετικά με τις εισαγωγές σιτηρών, καθώς και στο από 13 Φεβρουαρίου 1985 έγγραφό της, με το οποίο ζήτησε να της σταλούν το κείμενο των εφαρμοστέων διατάξεων και ορισμένες πληροφορίες ως προς τις χορηγηθείσες άδειες εξαγωγής συναλλάγματος και τις πραγματοποιηθείσες εισαγωγές σιτηρών κατά τη διάρκεια του πρώτου εξαμήνου του 1984, συνιστούν παράβαση του άρθρου 5 της Συνθήκης ΕΟΚ.

24 Η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι ήταν αδύνατο να παράσχει στην Επιτροπή, σε μικρό χρονικό διάστημα, το σύνολο των στοιχείων που αφορούσαν τις συναλλαγές σιτηρών, τα οποία στοιχεία βρίσκονταν διασκορπισμένα μεταξύ των 3 000 υποκαταστημάτων των αρμόδιων τραπεζών.

25 Επ' αυτού, πρέπει να τονιστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία δεν δικαιολόγησε την παράλειψή της να αποστείλει στην Επιτροπή τα κείμενα των διατάξεων που ίσχυαν για την εισαγωγή σιτηρών, όσον δε αφορά τις πληροφορίες που ζήτησε η προσφεύγουσα, το λόγο για τον οποίο δεν παρέσχε τις πληροφορίες που αφορούσαν τη μετά την παρεμβολή της Τράπεζας της Ελλάδος περίοδο. Η δικαιολογία που δόθηκε κατά την προφορική διαδικασία, ότι κατά τη διάρκεια του πρώτου έτους εφαρμογής του συστήματος η εν λόγω Τράπεζα δεν είχε καταρτίσει στατιστικές, δεν μπορεί να γίνει δεκτή, δεδομένου ότι οι αιτηθείσες πληροφορίες αφορούσαν περιστατικά όπως την ημερομηνία υποβολής αιτήσεως για τη χορήγηση άδειας και την ημερομηνία της αποφάσεως της Τράπεζας και της εισαγωγής, που μπορούσαν εύκολα να προσδιοριστούν από την εξέταση κάθε φακέλου.

26 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν οι δυσχέρειες που αντιμετώπισε η ελληνική κυβέρνηση την εμπόδισαν να παράσχει τις αιτηθείσες πληροφορίες, όφειλε να πληροφορήσει σχετικά την προσφεύγουσα εντός εύλογης προθεσμίας. Αντίθετα, εξακολούθησε να τηρεί σιγή μέχρις ότου ασκήθηκε η υπό κρίση προσφυγή.

27 Από αυτό προκύπτει ότι η συμπεριφορά της Ελληνικής Δημοκρατίας συνιστά παράβαση του απορρέοντος από το άρθρο 5 της Συνθήκης καθήκοντος κάθε κράτους μέλους, να διευκολύνει την Επιτροπή στην εκτέλεση της αποστολής της. Η άρνηση της ελληνικής κυβερνήσεως να συνεργαστεί με την Επιτροπή εμπόδισε το κοινοτικό αυτό όργανο να λάβει γνώση μιας κανονιστικής ρυθμίσεως, μη δημοσιευθείσας, που ίσχυε κατά τη διάρκεια μακράς περιόδου, και να εξακριβώσει αν υπήρχαν εμπόδια στις εισαγωγές σιτηρών βάσει της κανονιστικής αυτής ρυθμίσεως.

28 Επομένως, πρέπει να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, παραλείποντας εκ προθέσεως να παράσχει στην Επιτροπή τα κείμενα των διατάξεων που ίσχυαν για την εισαγωγή σιτηρών, καθώς και τις πληροφορίες που ζήτησε το κοινοτικό αυτό όργανο, όσον αφορά τις άδειες εξαγωγής συναλλάγματος που χορηγήθηκαν και τις εισαγωγές σιτηρών που πραγματοποιήθηκαν κατά το έτος 1984, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΟΚ.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Μολονότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε όσον αφορά το αντικείμενο της διαφοράς, όπως αυτό προκύ-

πτει από την αιτιολογημένη γνώμη της 15ης Μαΐου 1986, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η διατύπωση της γνώμης αυτής οφείλεται στην έλλειψη συνεργασίας της καθής και, συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας, η καθής πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Η Ελληνική Δημοκρατία παραλείποντας εκ προθέσεως να παράσχει στην Επιτροπή τα κείμενα των διατάξεων που ίσχυαν για την εισαγωγή σιτηρών, καθώς και τις πληροφορίες που ζήτησε το κοινοτικό αυτό όργανο, όσον αφορά τις άδειες εξαγωγής συναλλάγματος που χορηγήθηκαν και τις εισαγωγές σιτηρών που πραγματοποιήθηκαν κατά το έτος 1984, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΟΚ.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Mackenzie Stuart Bosco Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias

Koopmans Everling Galmot Κακούρης Schockweiler

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Μαρτίου 1988.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart